

ଶ୍ରୀପ୍ରିପ୍ଟେମ୍ସ ଗ୍ରନ୍ଜ

ଲାଖାଳେ : ୧୯୦୦ / ଦେଶିକ ଲାଖାଳେ : ୨୦୦୦

มหิบโปโปเมลตัวหนีง ชื่อ ปากกร้าง

ปากกวางเป็นอิบโป๊เพมส์ที่ตื้อรั้นมาก เขามีเศษคำแนะนำ
หรือคำตักเตือนของใครเลย เช่น ถ้ามีครูบอกให้ปากกวางเดินไปทางซ้าย
เขาก็จะเดินไปทางขวา

ถ้ามีใครห้ามไม่ให้ปากกรัวร้อง เขาก็จะร้องไปมาก แฉมกระทิบเห่า
เสียงดังสนั่นหวันไหว

สัตว์น้อยใหญ่ต่างก็อิตหนาระอาใจกับนิสัยดื้อรั้นของปากกว้าง
เป็นอย่างมาก เวลาเห็นปากกว้างเดินมาพากเข้าจีบพา กันหลบ หรือไม่ก็
เดินหนีไปเลีย

ปากกรัวงเห็นตั้งนั้นก็คิดในใจอย่างตื้อเร้นว่า ไม่เห็นอยากจะครบ
ด้วยเลย มีแต่พวกไม่เอาไหนทั้งนั้น จากนั้นเขาก็ไปคบหาและไม่พูดจากัน
ใครอีก

วันหนึ่งปากกรัวรู้สึกเหงา จึงคิดจะไปเล่นซึ่งช้าที่สนามเด็กเล่นให้หายเหงาเสียหน่อย แต่เมื่อไปถึงเขากลับพบว่าความเงียบเหงาไว้ว่า สิ่งไม่แท้ๆ ติดอยู่ที่เสาซึ่งช้า

แต่ปากกรัวไม่เรื่อยป้ายเล็กๆ นั่นหรอก เขายังเดินไปที่ริบบ้าและ
ท้าท่าจะนั่งลงไป แต่ก่อนที่กันของเขายจะสัมผัสกับบือข้า ก็มีเสียงเล็กๆ ร้อง^{ร้อง}
ขึ้นอย่างตกลใจว่า “อย่านั่งลงไปเหียวนะ”

เมื่อปากกว้างหันไปคุยกับนกตัวหนึ่งกำลังกระพือปีกอยู่ใกล้ๆ เจ้า
นกน้อยพูดกับปากกว้างด้วยความหวังที่ว่า “เหอคงจะไม่ทันได้อ่านป้ายระยะ
ช่างเข้าเพิ่งจะมาหาสีเมื่อตะกี้นี้เอง คุณ สียังหมดๆ อยู่เลย”

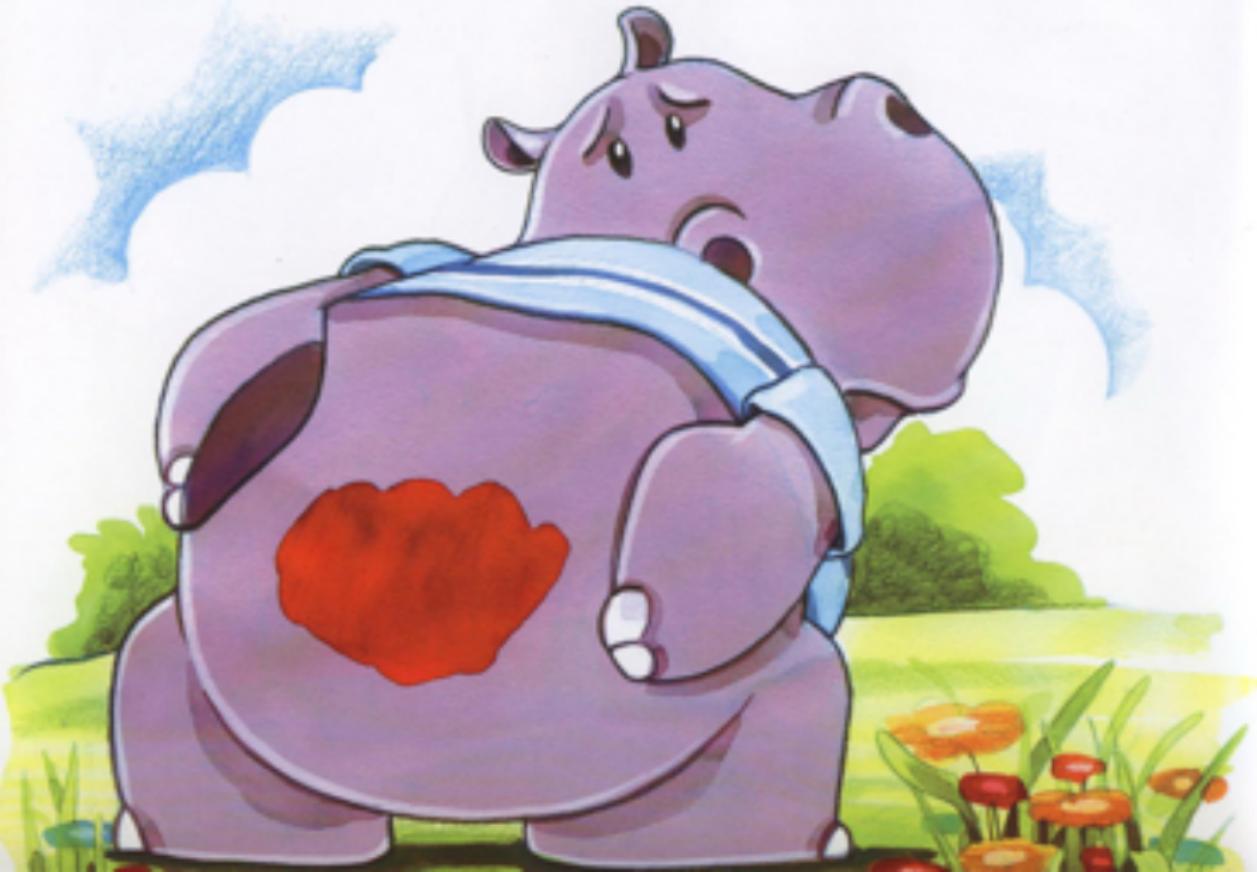
แต่แทนที่ปากกว้างจะขอนบคุณนกน้อย เขายังลับตะครอกนกน้อย
อย่างโกรธๆ ว่า “ยุงจริงๆ ดันไม่เชื่อเออหราอ ก และดันจะนั่งชิงเข้าเดียวนี้”
พูดจบเขาก็นั่งแปะลงไป

ผลก็คือ สีแดงของชิ้งช้าติดหนึบเข้ากับก้นของขาเหงี่ยวหนับเลบ
ทีเดียว

ปากกริ้วตกรีบมาก เข้าพยายามจะเช็คสีที่ติดกันของเข้าออก แต่
ยังเช็คสีก็ยังเลอะ ตอนนี้เข้าจึงกล้ายืนอืบปีโป๊เพเมล์ที่กันสีແຕງแจ-

เจ้านกน้อยเห็นดังนั้นก็หัวเราะด้วยความขบขัน แต่เมื่อมันเห็น
ปากกว้างนั้นจึงอ้างให้เสียใจ มันก็บินเข้าไปปะลอบใจปากกว้างว่า “ไม่เป็นไร
หรอ กันมา อิกไม่นานสิ ก็หลุดลอกออกไปเองแหละ”

ปากกว้างเห็นว่านกน้อยยังพูดตีกับตน แม้ว่าตนจะพูดไม่ดีด้วย กี สำนักผิด เขายอโภษนกน้อยและบอกกับนกน้อยว่า “ขันไม่ควรที่จะตื่อรั้น เลยนะ ถ้าฉันเชื่อเธอ ฉันก็คงจะไม่เป็นอย่างนี้หรอก”

เจ้านกน้อยจึงบอกว่า “เหอคิดได้อย่างนี้ก็ตีแล้วละ ต่อไปเหอก้อบ่า
ตื้อรั้นอีกนะ”

“ฉะ” ปากกว้างรับคำ

เมื่อสัตว์น้อยใหญ่ในป่าเห็นกันสีแดงของปากกว้าง ต่างก็พากันหัวเราะและถือเลียน ทำให้เขารู้สึกอับอายและโกรธพากที่มาถือเลียนเขาเป็นอย่างมาก

แต่เมื่อปีกซึ้นได้ว่าที่เข้าต้องมาเป็นเช่นนี้ก็เพราะความท้อดูของคนเอง ปากกวางก์ให้อภัยพวกริมลาอเลียนตอน

จากนั้นปากกว้างก็ค่อยๆ เปิดเล็กๆ เปล่งประกายของตนเอง เข้าเลิก
ทำตัวตื่อรื้น และยอมรับพึงคำตักเตือนของผู้อื่นมากขึ้น

วันเวลาที่ผ่านไป ทำให้สีแดงที่ก้นของปากกว้างค่อยๆ จางลง

เมื่อสีแคงที่กันของปากกว้างหลุดออกไปจนหมด นิสัยของเขาก็เปลี่ยนไปด้วย

ปากกว้างไม่ได้เป็นอิบโปโปเเทมส์ที่ตื้อวันอิกต่อไปแล้ว แต่กลับ
เป็นอิบโปโปเเทมส์ที่มีนิสัยดีมากตัวหนึ่ง

